Коли медицина безсила, залишається магія: атмосферний уривок з хелловінської історії

Жовтень — це час похмурих лісів, холодних злив і таємниць, що ховаються в тумані. А ще — це час історій, які змушують серце стискатися від болю та саспенсу.

Сьогодні я хочу поділитися з вами неймовірно щемким уривком зі своєї містичної повісті «Дев'ять життів для тебе». Це готична історія про Блеквуд-Холлоу, де кохання кидає виклик самій смерті, а ціна за порятунок душі виявляється занадто високою.

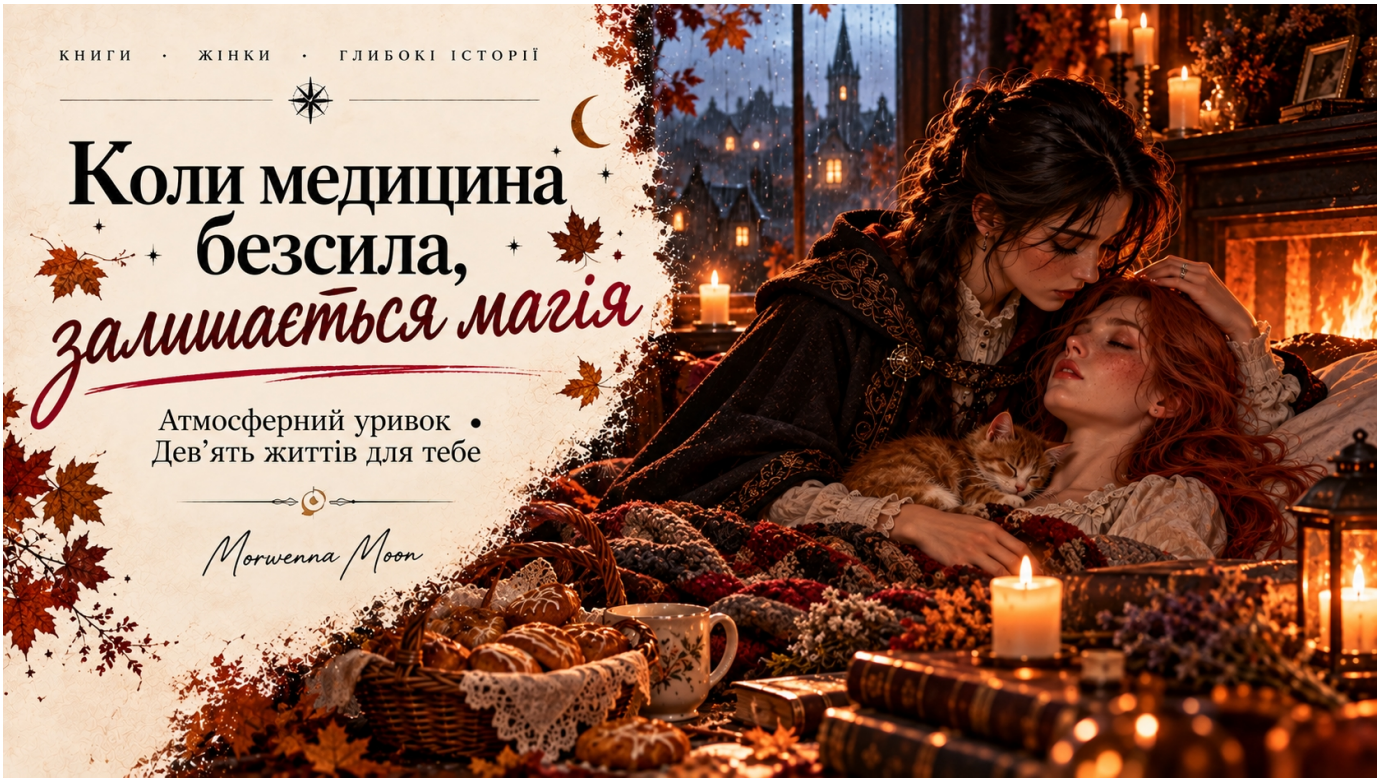

Ранок зустрів Абігейл не тишею, а монотонним стукотом дощу по даху і тихим, уривчасним кашлем Розалінд. Крихка надія минулої ночі розтанула разом зі світанком, поступившись місцем знайомій, холодній тривозі.

Абігейл схилилася над ліжком біля каміна. Очі Розалінд були розплющені, але погляд був затуманеним, ніби вона дивилася крізь стіни, крізь цей світ.

— Розалінд? Люба, ти мене чуєш? — тихо прошепотіла Абігейл. — Ти пам'ятаєш? Ти просила тістечко. Я зараз піду за ним.

Розалінд не відповіла, лише ледь помітно кивнула, і цей слабкий рух коштував їй нападу виснажливого кашлю. Серце Абігейл стислося. Часу було обмаль.

Вона підкинула у вогонь ще кілька полін, щоб у кімнаті було тепло, обережно допомогла Розалінд випити кілька ковтків теплої води. Потім вона взяла сонну Жаринку, що згорнулася клубком біля подушки, і обережно вмостила її на грудях Розалінд. Маленьке кошеня, тепле і живе, одразу ж замуркотіло, і його тиха вібрація, здавалося, трохи заспокоїла хрипке дихання

хворої.

— Я скоро, — прошепотіла Абігейл, цілуючи Розалінд у чоло. — Я дуже скоро.

Вона схопила свій найтовщий плащ і плетений кошик. Вона не просто йшла. Вона бігла. Бігла під холодним жовтневим дощем, незважаючи на багнюку, що летіла з-під ніг, і крижані краплі, що стікали по обличчю. Її гнала вперед одна-єдина, проста думка, що стала для неї молитвою: *медове тістечко від Мейбл. Вона мала його принести. Вона мала встигнути.*

Абігейл вбігла в містечко, мокра до нитки, захекана. Блеквуд-Холлоу здавався сонним і похмурим. На щастя, пекарня Мейбл вже працювала.

— Мені... мені потрібне медове тістечко, — ледве переводячи подих, сказала Абігейл. — Найкраще, яке у вас є. Для Розалінд.

Мейбл одразу ж посерйознішала, і в її очах з'явилося співчуття. Про хворобу Розалінд вже знало все містечко. Вона дбайливо загорнула ще тепле тістечко в чисту тканину. Абігейл залишила на прилавку монету і вибігла на вулицю. Тепер — додому, якомога швидше.

Проходячи повз центральну площу, вона побачила біля колодязя двох жінок, що набирали воду. Вони жваво, але приглушено, щось обговорювали.

— ...і я тобі кажу, Сара, це не просто лихоманка, — говорила одна з них. — Її син уже тиждень горить, і доктор Міллер лише руками розводить. Вона у відчаї. Каже, якщо до вечора не спаде, піде до лісу.

— До лісу? — злякано перепитала інша. — Невже... до старої Мег?

— А до кого ж іще? **Коли Бог і медицина безсилі, залишається лише вона.**

Абігейл почула це краєм вуха, але не надала розмові значення. Усі в містечку знали про стару Мег — відлюдницю, травницю, яку дехто вважав відьмою.

Вона вбігла до будинку, і з її плаща стікала вода.

— Розалінд! Люба, я повернулася! — гукнула вона. — Я принесла!

Тиша. Серце Абігейл стислося. Вона кинулася до каміна. Розалінд лежала нерухомо. Її голова безсило відкинулася на подушку, а обличчя було блідим, майже восковим. Жаринка сиділа поруч, на ковдрі, і дивилася на хвору великими, тривожними очама.

— Розалінд? — прошепотіла Абігейл, опускаючись біля неї на коліна. Вона торкнулася її щоки: холодна, липка від поту. — Розалінд, прокинься.

Ніякої реакції.

Кошик випав з рук Абігейл. Маленький пакуночок з тістечком покотився по підлозі. І в цю мить щось усередині неї зламалося. Вона закрила обличчя руками, і з її грудей вирвалося довге, болісне ридання.

— Я ж принесла тобі тістечко, — шепотіла вона крізь сльози, хитаючи головою. — Люба, я

принесла тобі тістечко. Ти ж просила. Будь ласка...

Вона плакала, доки сльози не скінчилися. А потім вона взяла себе в руки. Схопила миску з теплою водою, намочила тканину і почала обережно обтирати обличчя та руки Розалінд.

— Розалінд, — її голос був тепер твердим, майже наказовим. — Повернися. Будь ласка, повернися до мене.

Повіки Розалінд здригнулися. Вона ледь чутно застогнала і розплющила очі. Її погляд був каламутним.

— ...холодно... — ледь чутно прошепотіла вона.

Абігейл міцніше вкрила її ковдрами, притиснулася до неї, намагаючись зігріти своїм тілом. Але, дивлячись на це згасаюче життя, вона розуміла: це останні іскри вогню, перш ніж він згасне назавжди.

І раптом в її голові чітко і ясно пролунали слова, почуті біля колодязя:

> *«Коли Бог і медицина безсилі, залишається лише вона».*

На що готова Абігейл, аби втримати кохання всього свого життя? Вона обере темний шлях: ритуал в ніч на Хелловін, що обіцяє обміняти душу хворої коханої на душу здорової незнайомки. Але ціна за обман смерті завжди несподівана...

Повну містичну повість **«Дев'ять життів для тебе»** читайте на Букнеті. Обіцяю: ця атмосфера старого містечка та магії затягне вас із головою.

 Чи вірите ви, що заради порятунку коханої людини можна переступити через будь-які закони моралі? Як вам атмосфера уривка? Чекаю на ваші думки в коментарях!

За лаштунками джазу й свинцю: Ексклюзивний уривок 18+ 🔞

Нью-Йорк 1930-х років. Епоха сухого закону, розкішних кабаре та нещадних мафіозних розбірок. У цьому світі, де краса дорівнює смертному вироку, Рубі Сент-Клер — холодна королева нічного клубу, яка змушена грати за чужими жорстокими правилами.

Але що відбувається, коли в її закриту гримерку вривається минуле, яке вона намагалася стерти протягом п'яти років? Коли маски скинуті, а за дверима в коридорі ходить охоронець?

Сьогодні, спеціально для недільного вечора на Друкарні, я ділюся з вами одним із найвідвертіших, найпристрасніших та найулюбленіших уривків із мого роману «Червоний оксамит і свинець».

Марго повільно, але невблаганно розвела її ноги в сторони і стала між ними.

— Ти все ще носиш той самий запах, — пробурмотіла Марго, схиляючись до шиї Рубі, вдихаючи аромат її шкіри. — **Жасмин і брехня.**

А потім вона опустилася на коліна.

У Рубі перехопило подих. Вона вчепилася руками в край столу, відкидаючи голову назад, дивлячись у стелю, де відбивалося світло ламп.

Вона відчула гарячі руки Марго на своїх стегнах, а потім — тепло її дихання крізь тонку тканину сценічних трусиків. Марго не поспішала, її подих був повільним, дражливим, наче вона хотіла розтягнути цю мить, зробити її вічною. Кожен видих обпікав ніжну шкіру, змушуючи тіло Рубі вигинатися в передчутті.

— Марго... — благально простогнала Рубі.

Це було занадто. Занадто швидко, занадто гостро. Але Марго не слухала. Вона стягнула шовкову перешкоду вниз повільно, насолоджуючись кожним сантиметром оголеної шкіри, що відкривалася перед нею.

Коли язик Марго торкнувся її, Рубі ледь не скрикнула. Вона затиснула собі рот рукою, придушуючи звук, боячись, що охоронець в коридорі почує.

Це було не ніжно. Це було відчайдушно.

Марго брала її так само як танцювала — агресивно, жадібно, віддаючи всю себе і вимагаючи того ж на заміну. Вона наче намагалася стерти всі ці п'ять років, стерти дотики Торна, стерти все, що було між ними. Раптом Рубі відчула, як пальці Марго ковзають всередину неї — спочатку один, потім другий. Вони рухалися в ритмі з язиком, згинаючись, щоб торкнутися тієї точки глибоко всередині, що змушувала Рубі горіти й вигинатися назустріч.

Корсет тиснув на ребра, не даючи дихаться на повні груди, а пальці заплуталися у темному волоссі Марго, стискаючи його, тягнучи, благаючи не зупинятися.

Це було божевілля. І це було найкраще, що сталося з нею за останні роки.

Вона чула своє власне переривчасте дихання, чула вологі звуки, які заповнювали кімнату, і відчувала, як напруга наростає, скручуючись у тугий вузол внизу живота.

— Будь ласка... — шепотіла вона в маренні, забувши, хто вона і де вона. — Марго, будь ласка...

Марго почула її. Вона прискорила темп, її рухи стали нещадними, доводячи Рубі до межі.

Світло ламп перед очима Рубі перетворилося на феєрверк. Вона стиснула стегнами голову Марго, і хвиля насолоди — такої сильної, що вона межувала з болем — накрила її з головою. Вона закричала у свою долоню, її тіло здригалося в конвульсіях, віддаючись цьому вибуху.

Вона обм'якла на столі, важко дихаючи, відчуваючи, як піт стікає по спині під корсетом. У гримерці запала тиша, яку порушувало лише їхнє дихання.

Марго повільно підвела голову. Її обличчя розчервонілося, волосся прилипло до чола. Вона тильною стороною долоні витерла мокрі губи, не зводячи з Рубі темного, важкого погляду, і повільно підвелася з колін. Тепер вона знову дивилася на Рубі зверху вниз, поки та намагалися зібрати себе докупи на столі.

У цьому погляді більше не було люті. Тільки втома і якась дивна, болісна ніжність.

— Я хотіла зробити це п'ять років, — сказала Марго хрипким, зірваним голосом, і ці слова зависли в повітрі важче за будьяке зізнання.

Вона відступила на крок, даючи Рубі простір.

— А тепер, Роуз... тепер я готова тебе вислухати.

⚠ Нагадую, що роман «Червоний оксамит і свинець» повністю завершений і доступний для читання абсолютно безкоштовно. Якщо ви любите небезпечний нуар, таємниці минулого та

складні квір-стосунки — ця історія чекає на вас.

Поділіться в коментарях вашими емоціями від уривка: як вам динаміка між Рубі та Марго? Чи відчули ви ту саму напругу крізь екран? ▯